

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích projednal ve veřejném zasedání konaném dne 21. května 2014 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Milana Špryňara a soudců JUDr. Davida Čejky a JUDr. Šárky Pfeiferové **odvolání obžalovaného XXX, nar. XXX, bytem XXX, proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 19.2.2014, č.j. 3T 283/2013-226, a rozhodl takto:**

*Z podnětu odvolání obžalovaného se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu **zrušuje ve výroku o uloženém trestu** a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se **nově rozhoduje** tak, že obžalovanému XXX se za přečiny výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, ohledně nichž zůstal výrok o vině v napadeném rozsudku nezměněn, **ukládá** podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku **úhrnný trest odnětí svobody v trvání deseti (10) měsíců.***

*Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání dvou (2) let.***

V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek nezměněn.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, za což mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání deseti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce dvou let a šesti měsíců s dohledem. Dále mu byla uložena povinnost poskytnout poškozené přiměřené zadostiučinění a poškozená XXX byla se svým nárokem na náhradu škody odkázána na občanskoprávní řízení.

Dle skutkových zjištění okresního soudu se uvedeného jednání dopustil tím, že dne 24. 4. 2013 v době od 21:50 do 22:10 hodin v XXX v XXX na přechodu pro chodce fyzicky napadl poškozenou XXX, a to tím způsobem, že ji ze zadu podkopnul nohy, v důsledku čehož upadla na hlavu zátylím a na pravý loket, čímž u ní došlo ke zhmoždění hlavy, zad a pravého lokte, které si vyžádalo lékařské ošetření v Krajské nemocnici v Pardubicích, minimálně do konce října 2013 u ní přetrvávaly silné bolesti krční páteře, hlavy, zad a pravého lokte, které ji omezovaly v běžném životě, zejména se nemohla plně starat o své dítě a domácnost a byla nucena se opakovaně podrobovat rehabilitacím a užívat léky a injekce proti bolesti.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání obžalovaný, a to do výroku o vině i do výroku o trestu. Uvedl, že se jednání, které je mu kladeno za vinu, nedopustil a má za to, že takový závěr plyne i z provedených důkazů. Svědci vypovídající ve prospěch poškozené záměrně uvádí nepravdu a nepopisují skutečně proběhnuvší děj. Ze záznamu kamerového systému je patrné, že skupina chodců přechází v rozporu s pravidly silničního provozu přes přechod pro chodce na červenou, obžalovaný projíždí křižovatkou na zelenou a jeden chodec (dle obžalovaného poškozená) bezdůvodně udeří do zadní části jeho vozu a pokračuje v chůzi. Poté obžalovaný zastavuje a jde řešit situaci, v hloučku chodců vzniká potyčka, kdy je vidět, že chodec v bílé mikině obžalovaného napadá a až poté si na zem sedá údajná poškozená, aniž by bylo zřejmé, že se jakkoliv dotkla hlavou země a chodec v bílé mikině mnoha údery obou rukou zatlačí obžalovaného až zpět k vozu. Touto osobou je XXX, přítel poškozené, který nebyl vyslechnut, přestože byl jeho výslech navržen. To, co je na kamerovém záznamu, potvrzují i svědci XXX, XXX a XXX. Ostatní svědci, vesměs přátelé poškozené a účastníci téhož koncertu, vypovídají v rozporu se záznamem. Navíc většina svědků se ohlásila až na naléhání poškozené na facebooku, když tato na sociální síti uvádí, že přítomen byl pouze její přítel, který však vyslechnut nebyl a o dalších svých přátelích, kteří vypovídali u hlavního líčení, se na facebooku nezmiňuje. Dále vznáší námitky i vůči zdravotním obtížím poškozené, kdy toto nebylo prokázáno vyjma výslechu poškozené žádným jiným věrohodným důkazem. Případné lékařské zprávy vycházejí pouze z tvrzení poškozené a jejích subjektivních dojmů a žádný objektivní lékařský nález neexistuje. Ve výpovědích svědků jsou četné rozpory a vina obžalovaného tak nebyla prokázána.

Své odvolání pak obžalovaný ještě doplnil, kdy znovu poukazuje na komunikaci poškozené na facebooku ohledně toho, jak poškozená sháněla svědky dané události. XXX. Dále poukazuje na to, že lidé na obžalovaného reagovali dost ostře, podle tvrzení poškozené a svědka XXX by se pan XXX s obžalovaným poprali, pokud by nepřijela policie, což svědčí o tom, že se obžalovaný musel bránit útoku možné přesily. Znovu poukazuje na nevyslechnutí svědka XXX, přestože to je on, kdo obžalovaného napadl XXX.

Krajský soud z podnětu podaného odvolání ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, jež jeho vydání předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného je částečně důvodné, byť z jiných než jím namítaných důvodů.

Napadený rozsudek vzešel z řízení, v němž bylo postupováno podle trestního řádu a v němž nedošlo k žádným podstatným vadám, zejména pokud by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obhajoby. V takto provedeném řízení okresní soud vykonal řadu důkazů nutných pro zjištění skutkového stavu věci, přičemž tyto důkazy zhodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, a pokud některé navrhované důkazy neprovedl, náležitě odůvodnil, proč tak učinil.

Skutková zjištění soudu prvního stupně jsou správná a mají oporu v provedeném dokazování. Okresní soud velice pečlivě hodnotil důkazy jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech a vypořádal se i s rozpory, které z důkazů, zejména pak z některých rozdílných svědeckých výpovědí, vyplývaly. Okresní soud důkazy hodnotil zcela logicky a v souladu s tím, co z nich skutečně vyplývalo. Krajský soud nemá důvod pochybovat o správných závěrech okresního soudu a pro stručnost proto na velmi podrobné, pečlivé a příléhavé odůvodnění okresního soudu zcela odkazuje.

Pokud jde o námítky obžalovaného uplatněné v podaném odvolání, tyto shledal krajský soud neopodstatněnými. Obžalovaný zejména poukazuje na obsah kamerového záznamu a z toho vyvozuje závěry, které dává do souladu s výpovědí svědků XXX, XXX a XXX. Podle názoru krajského soudu však obžalovaný obsah kamerového záznamu vykládá mylně. Krajský soud si rovněž přehrál kamerový záznam a z něj je patrné, že obžalovaný v době, kdy má zelenou, začíná pomalu najíždět do poslední skupiny chodců, která dokončuje přecházení, byť již na červenou. Dále je ze záznamu patrné, že jedna osoba, kterou však nelze identifikovat, zřejmě však je, že výrazně září bílou barvou, udeří do vozidla obžalovaného, poté se zapojí do davu a pokračuje v chůzi. Na to reaguje obžalovaný zastavením vozidla za přechodem, vystupuje z vozidla a poměrně rychlým krokem míří za skupinkou odcházejících chodců, přičemž zhruba v místech dělicího ostrůvku pak v důsledku jeho jednání padá k zemi nějaká osoba. Ze záznamu bohužel nelze identifikovat konkrétní osoby, avšak shora popsaný děj zapadá zcela do rámce dalších provedených důkazů, a to svědeckých výpovědí, tak jak na ně poukazuje

okresní soud, a to zejména výpovědí poškozené a svědků manželů XXX, svědkyně XXX, svědka XXX, svědkyně XXX a obou zasahujících policistů, tj. svědků XXX a XXX. I policisté potvrzují, že šlo o kop do davu, po němž zůstala na zemi poškozená a tato výpověď koresponduje s tím, co vypovídaly svědkyně XXX a XXX, ale i poškozená. Ani z kamerového záznamu není zřejmé, že by nejprve někdo z davu útočil na obžalovaného a teprve poté došlo k pádu poškozené na zem, ale je z něho naopak patrné, že nejprve došlo k pádu poškozené na zem a teprve poté někdo z davu začal důrazně odstrkovat obžalovaného. Tedy jakýsi útok vůči obžalovanému nastal až v okamžiku, kdy již poškozená byla na zemi a jednalo se nepochybně o odvetný a obranný útok ve snaze zabránit obžalovanému v dalším případném pokračování útoku.

Podle názoru krajského soudu se nepodařilo jednoznačně prokázat, kdo byl onou osobou, která udeřila do vozidla obžalovaného a obhajoba obžalovaného v tom směru, že to byla poškozená, potvrzena nebyla. XXX, kdo do vozidla obžalovaného udeřil, ani tato skutečnost jej neopravňovala k následnému útoku, kdy naprosto nečekaně a zezadu podrazil poškozené nohy a ta v důsledku tohoto podražení upadla a při pádu se udeřila nejen do loktu, ale i do hlavy, což opět potvrdili svědci, kteří byli v bezprostřední blízkosti. Ostatně zranění poškozené jsou popsána v několika lékařských zprávách, je zřejmé, že utrpěla zhmoždění hlavy, zad a pravého lokte a omezení v obvyklém způsobu života výrazně přesáhlo dobu jednoho týdne. Kromě toho ustanovení § 122 tr. zákoníku hovoří o tom, že ublížením na zdraví se rozumí takový stav záležející v poruše zdraví nebo jiném onemocnění, který porušením normálních tělesných nebo duševních funkcí znesnadňuje, nikoli jen po krátkou dobu, obvyklý způsob života poškozeného a který vyžaduje lékařského ošetření. Z výkladu tohoto ustanovení tedy vyplývá, že musí jít o takový stav poruchy zdraví, které znesnadňuje poškozenému obvyklý způsob života a současně vyžaduje lékařské ošetření. Poškozená byla ošetřena v nemocnici, a to na různých odděleních, musela podstoupit i řadu rehabilitačních úkonů a jak sama popsala, tak byla zejména v počátku výrazně omezena v obvyklém způsobu života, měla bolesti, které bylo nutné tlumit léky a v podstatě dodnes má určitá zdravotní omezení. Přitom toto omezení trvalo rozhodně déle než jeden týden a výrazně poškozenou v běžném a obvyklém způsobu života omezovalo, zejména pokud byla na mateřské dovolené a musela se starat o dítě.

V tomto směru tedy neobstojí námitky obžalovaného ohledně zdravotního stavu poškozené, neboť ten byl dostatečně zadokumentován a podložen několika lékařskými zprávami, přičemž sama poškozená se k omezením v obvyklém způsobu života vyjádřila. Proto ani krajský soud neshledal důvod pro doplnění důkazního řízení v tomto směru.

Okresní soud se pak zcela logicky vypořádal i s výpovědí svědků XXX, XXX a XXX, kteří vypovídali ve prospěch obžalovaného, a řádně zdůvodnil, proč jejich výpovědím neuvěřil, přičemž podrobně rozebral rozpory z těchto výpovědí zjištěné a porovnal je s dalšími důkazy, které některá tvrzení těchto svědků vyvracely. Kromě

toho i kamerový záznam, na který je poukazováno shora, rovněž verzi o obraně obžalovaného a nechtěnému podražení poškozené, vyvrací.

Okresní soud ve věci provedl poměrně rozsáhlé dokazování, vyslechl celou řadu svědků, z nichž převážná většina nebyla v žádném poměru ani k obžalovanému ani k poškozené, proto ani krajský soud nepovažoval za nutné doplnit důkazní řízení o výsledcích svědka XXX, přítele poškozené, neboť okresní soud měl k dispozici dostatek důkazů, na jejichž základě mohl objektivně zjistit skutkový stav a to také učinil. Ani námitky obžalovaného ohledně způsobu, jakým poškozená sháněla na facebooku svědky, nemůže vést k jiným závěrům, než jaké učinil okresní soud. I když někteří ze svědků reagovali na tuto výzvu na facebooku, následně byli vyslechnuti před soudem v pozici svědků po náležitém poučení a jejich povinností bylo vypovídat pravdu podle toho, co sami viděli a vnímali. Jejich výpovědi navíc zapadaly do rámce dalších provedených důkazů a ani krajský soud nezjistil žádné důvody, které by měly činit tyto výpovědi nevěrohodnými. Kromě toho tito svědci nebyli v žádném vztahu k poškozené a neměli tak důvodu jí stranit. Naopak popsali to, co viděli a nejen, že jejich výpovědi spolu vzájemně korespondovaly, ale byly podpořeny i kamerovým záznamem, z něhož vyplývaly stejné skutečnosti.

Okresní soud jednání obžalovaného také správně právně kvalifikoval, když obžalovaný naplnil jak po objektivní, tak po subjektivní stránce skutkovou podstatu nejen přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, neboť se uvedeného jednání dopustil na místě veřejnosti přístupném tím, že napadl jiného, ale současně naplnil i zákonné znaky přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, neboť jinému úmyslně ublížil na zdraví. Pokud obžalovaný zákeřně zezadu podrazil nohy poškozené, která takový útok navíc nečekala a nemohla se na něj nijak připravit, musel počítat s tím, že takovým jednáním může dojít k pádu poškozené a v důsledku toho i k následnému zranění.

Krajský soud pak dospěl k závěru, že je na místě pouze korigovat uložený trest, a to zejména s ohledem na skutečnost, že neshledal nutnost uložení dohledu obžalovanému a dále nutnost uložení povinnosti poskytnout poškozené přiměřené zadostiučinění. Obžalovaný má sice jeden záznam v rejstříku trestů, avšak toto odsouzení je zahlazeno, proto k němu nelze přihlížet a navíc je zde i určitý časový odstup. Obžalovanému neschází žádná polehčující okolnost, přitěžující okolností je spáchání více trestných činů. Pokud pak okresní soud uložil trest odnětí svobody v délce deseti měsíců za oba přečiny, když sazba přísnějšího z nich se pohybuje od šesti měsíců do tří let, pak se rozhodně nejedná o trest nepřiměřený či dokonce přísný. Trest byl uložen mírně nad spodní hranicí zákonné trestní sazby a jeví se zcela odpovídající všem okolnostem daného činu zmíněným shora, jakož i charakteru spáchané trestné činnosti. Krajský soud dospěl k závěru, že postačí uložení kratší zkušební doby v délce dvou let a že není třeba ukládat dohled. Obžalovaný není výrazně narušenou osobou, která by výrazně k páchaní trestné činnosti inklinovala, do jisté míry bylo jeho jednání vyprovokováno chováním davu, byť jeho reakce nebyla adekvátní, a proto není třeba, aby byl stanovován dohled probačního úředníka.

Pokud pak jde o uložení povinnosti poskytnout poškozené přiměřené zadostiučinění, okresní soud blíže nespecifikoval ani blíže neuvedl důvody, které jej k uložení této povinnosti vedly. I když takovou povinnost lze uložit i v případě, že poškozenému není přiznán nárok na náhradu škody, z dosavadní judikatury a výkladu k ustanovení § 48 odst. 4 písm. k) v komentáři k trestnímu zákoníku (viz Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C.H.Beck, 2012) vyplývá, že tato povinnost se spíše vztahuje k tomu, aby pachatel trestného činu poskytl přiměřené zadostiučinění za neoprávněný zásah do práva na ochranu osobnosti (§ 13 odst. 1 ObčZ), aby poškozenému poskytl peněžitou náhradu nemajetkové újmy způsobené značným snížením důstojnosti poškozeného nebo jeho vážnosti ve společnosti při zásahu do jeho osobnostních práv (§ 13 odst. 2 ObčZ) atd. Z tohoto výkladu v kontextu s tím, o jaký druh trestné činnosti se jednalo v tomto konkrétním případě, dospěl krajský soud k závěru, že není třeba tuto zvláštní povinnost obžalovanému ukládat. I když ustanovení § 82 odst. 2 tr. zákoníku umožňuje uložení přiměřené povinnosti uvedené v § 48 odst. 4 tr. zákoníku, tato má prioritně směřovat k tomu, aby obžalovaný vedl řádný život a zpravidla mu má uložit i povinnost v průběhu zkušební doby podle svých sil nahradit škodu nebo odčinit nemajetkovou újmu, kterou trestným činem způsobil. Tato škoda ani nemajetková újma však v rámci trestního řízení nebyla stanovena, okresní soud o nároku poškozené na náhradu škody nerozhodl, resp. pro nedostatek podkladů jí odkázal na řízení občanskoprávní, proto i z tohoto pohledu se jeví uložení zvláštní povinnosti okresním soudem, neopodstatněné.

Poškozená sice na náhradě škody požadovala částku 100.000,- Kč, kterou však blíže nespecifikovala ani nedoložila, proto byla zcela oprávněně okresním soudem odkázána s jejím nárokem na náhradu škody na řízení občanskoprávní. Na druhé straně však okresní soud ukládá zvláštní povinnost poskytnout přiměřené zadostiučinění, aniž blíže specifikuje, o jaké zadostiučinění by se zhruba mělo jednat. I když zákon uložení této povinnosti umožňuje, jeví se z hlediska jejího výkladu, pokud je uložena a odůvodněna takto obecně, značně komplikovanou pro další posuzování věci, zejména pak v době, kdy by bylo rozhodováno o tom, zda se obžalovaný ve zkušební době podmíněného odsouzení osvědčil a zda a jak splnil tuto blíže nespecifikovanou povinnost. Názor každého na formu a výši zadostiučinění může být různý a mohl by vyvolat řadu polemik. Proto krajský soud takto uloženou povinnost zrušil, neboť ji nepovažoval za opodstatněnou. V ostatních výrocích pak zůstal napadený rozsudek nezměněn.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti krajský soud zrušil rozsudek okresního soudu a sám znovu ve věci rozhodl způsobem uvedeným ve výroku rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se odvolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda jej podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Pardubicích dne 21. května 2014

JUDr. Milan Špryňar v.r.
předseda senátu

Zpracovala
JUDr. Šárka Pfeiferová

Za správnost vyhotovení:
Renata Moravcová